

Marianne Christiansens prædiken 1. søndag i advent

Taler

Marianne Christiansen
Biskop over Haderslev Stift

Dato

30. november 2025

Sted

Haderslev Domkirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 4, vers 16-30

Gudstjenesten blev transmitteret live i Gudstjeneste på P1.

1 Der er én, der går og råber

godt budskab til fattige

5 frigivelse for verdens fanger, nyt syn til blinde, frihed til de undertrykte.

Han udråber et nådeår - et lykkeligt befriet år. En fremtid som bringer trøst og oprejsning og frihed.

10 Der er én der, der baner sig vej gennem vreden og skuffelsen, gennem de krigshærgede egne, mellem fortvivlede mennesker og ødelagte landskaber, kalder ind i fængslerne, over murbrokkerne, under larmen fra nettets myriader af meldinger, gennem tiden, ud over jorden. Han vandrer og råber og kalder i virkeligheden nu.

15

1. søndag i advent er det. Et nyt kirkeår begynder, hvor fortællingen om, ham, der går og råber begynder forfra, og skal fortælles igen, fordi vi aldrig fatter det helt. Vi må høre det igen og igen. For kaldet lyder hele tiden på ny – til os, til alle.

20

1. søndag i advent, hvor samfund, familier og forretninger her hos os bereder sig på ventetiden til jul og på alle de skønne ting, der hører adventstiden til på vores breddegrader, hvor vi har fred og frihed og mad og julekalender og lys. Bereder er måske så meget sagt, for vi er ikke så gode til at vente mere, vente på jul, vente på det, der skal komme. De af os, der har råd, tyvstarter med julemad og gaver

25

og måske også med det triste fænomen julestress, der i hvert fald går ud over de butiksansatte. Men alt sammen er det bare udtryk for, at vi gerne vil være sammen og dele noget og give noget. Vise kærlighed, og det kan jo heldigvis gøres på mange måder, med eller uden pakkekalendere.

30

Egentlig betyder advent heller ikke at vente. Det betyder komme, Herrens komme, adventum Domini på latin. Advent er tiden til at lytte efter stemmen, der fortæller, hvad det er, der skal komme. Det er en stemme, der taler imod mange af de ting, vi selv går og siger: – at det kun går én vej, ned ad bakke mod elendighed, usikkerhed og fjendskab. Jesu stemme baner sig vej alligevel: Se op! Se, at fremtiden er et nådeår. Det er noget, der kommer, uden at du skal gøre dig fortjent til det. Det, der skal komme, er frihed, trøst og oprejsning.

40

Hvorfor bliver de mon kede af at høre det i synagogen i Nazareth, Jesu hjemby, og ligefrem vrede over, at han, byens allerede berømte søn, kommer hjem og fortæller, at det er det, han ser som sin opgave? At bringe evangelium, det ord som betyder godt budskab, til fattige. Hvorfor bliver de vrede over, at han ser det som sin opgave at udråbe frihed til fanger og undertrykte?

45

Det bliver de også først, da han begynder at fortælle dem, at han ikke først og fremmest har tænkt på sin egen hjemby. Han peger tilbage i den bibelhistorie, som folkene i Nazareth kendte så udmærket, på fortællingerne om, hvordan Gud er hos de fremmede, og hjælper deres nødlidende – som enken i Sarepta, der kun havde mel nok til et sidste brød og alligevel gav det til profeten Elias, - og deres syge, i fortællingen om helbredelsen af syrereren Naaman i Det gamle testamente.

55

Det er det, der gør borgerne i Nazareth rasende: Når der nu endelig kommer godt nyt til Nazareth, og de alle giver stort bifald til Jesus, hvorfor skal han så straks kaste vag på sit eget folk og din egen hjemby ved at fremhæve de fremmede, som om de havde mere brug for hjælp end landets og byens egen borgere? Sådant en Messias kan man lige så godt være foruden. Stemningen vender brat. Slut med bifald. De jager ham ud af byen for at styrte ham ned og komme af med ham.

60

Det er vel egentlig ikke så mærkeligt. Det svære ved evangeliet er, at det altid også gælder de andre. Dem, jeg ikke selv bryder mig om eller ligefrem ser som mine fjender. De er også elsket af Gud og kan leve i håbet om befrielse og frelse fra al

65 elendigheden. Det kan man godt blive stødt over. Som historien og også
nutiden viser, vil vi helst have Gud på vores side imod fjenden. Det er
menneskeligt.

70 Eller måske er det svære ved evangeliet, at det også gælder mig. At jeg også selv
trænger til at blive befriet fra de ting og tanker og skyld, der binder og
undertrykker mig og få åbnet mine øjne for andre mennesker, for den verden,
som jeg er en del af. Kaldet til befrielse kan betyde åbning af døre, som jeg
hellere vil gemme mig bag.

75 Men måske er evangeliet slet ikke svært. Men let. Når vi har brug for befrielsen
og nåden, kan vi høre, at det gælder både mig og de andre. Det ophæver skellet
mellem ”os” og ”dem”. Da jalousien over Guds kærlighed til de andre havde
drevet Jesu ud til kanten af afgrunden, vendte han sig om og banede sig en vej
gennem vreden og volden. Han gik sin vej midt imellem dem. Som en fri mand,
80 der bliver ved med at udråbe sit nådeår - selv gennem døden - til alle, der har
brug for det.

Nu hører vi det. Nu kalder det på os. Svært og let på én gang. Kaldet kan få os til
midt i mørket og usikkerheden på fremtiden at synge, at blomstre som en
85 rosegård skal de øde vange – synge ord som gyldenår og stråledans, ord, der
ikke kan læses ud af tal og statistikker, men som kan vække håbet og modet i os:
Se op og se, at Jesus med sit ord baner en vej gennem elendigheden ind i
fremtiden. Den vej hedder kærligheden. Det er den, der meningen. Den bringer
os igennem.

90

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

95

Tags

1. søndag i advent, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/marianne-christiansens-praediken-1-sondag-i-advent>

100